

ת"פ 49902/09/14 - מדינת ישראל נגד א ק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49902-09-14 מדינת ישראל נ' ק(עציר)

ת"פ 4147-10-14 מדינת ישראל נ' ק(עציר)

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ק (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

- ביום 11.12.14 הודה הנאשם בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) בצרוף (ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, בכך שהחזיק במכוניתו בסם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 0.5535 גרם נטו ובשתי סיגריות מסוג חשיש וקנבוס במשקל שאינו ידוע למאשימה וזאת מבלי שהדבר הותר לו על פי דין.
- באותו מועד צירף הנאשם תיק נוסף את ת.פ. 4147-10-14, הודה בכתב אישום מתוקן והורשע בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 ועבירה של ניסיון תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). באישום הראשון הורשע הנאשם כי כשבוע עובר ליום 28.9.14 בביתם הוא איים על המתלוננת ואמר לה בתגובה לדבריה כי היא רוצה להתגרש ממנו כי: "אין גט אצלי, אני אראה לך רק גיהינום". במועד אחר במהלך חופשת הקיץ חיפש הנאשם מאפרה ומשלא מצאה שאל את המתלוננת היכן היא, המתלוננת הצביעה על מקומה של המאפרה, כשפח האשפה בסמוך, או אז השליך הנאשם לעברה של המתלוננת סיגריה בוערת אשר היתה בידו ואמר לה: "מהיום והלאה, אם תגעי במאפרה, אני קוצץ לך את הידיים שלך, ומהיום אני מכבה את הסיגריות ככה".
- באישום השני הואשם הנאשם כי כחודש וחצי עובר ליום 29.9.14 איים אחיה של המתלוננת. הנאשם יצר קשר טלפוני עם האח, השיחה עלתה לטונים גבוהים והנאשם אמר לאח: "אחותך נקראת מעכשיו גרושה ולא יודעת מזה, כדאי שנגמור את זה יפה ושתחתום על הניירות שאני מכין, ואם לא זה לא ייגמר טוב" למשמע דברים אלה שאל אחיה של המתלוננת את הנאשם "למה מה תעשה" והנאשם השיב: "תזהר יא בן זונה, לא כדאי לך להתעסק איתי".

ראיות הצדדים לעונש

עמוד 1

4. ב"כ המאשימה העיד לעונש את המתלוננת ועובדת סוציאלית במקלט בו היא שוהה מאז הגשת התלונה (להלן: "שירלי"). בהתאם לסעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין (תיקון 113) הבאת הראיות תותר ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאשר לא היתה הזדמנות לטעון לגביהם בשלב בירור האשמה או לשם מניעת עיוות דין. על מנת שלא לגרום לעיוות דין, החלטתי להתיר את עדותן רק ביחס למעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום ולתוצאות מעשים אלה, אשר היה ניתן לכותבם בתצהיר נפגע עבירה.

5. המתלוננת סיפרה על תנאי המגורים במקלט אליו לדבריה נאלצה לעבור. על כך שהיא מתגוררת בחדר קטן יחד עם שלושת ילדיה, והוסיפה כי נאלצה לעזוב את חייה ולהתחיל הכל מהתחלה. המתלוננת הסבירה כי היא חוששת שהנאשם יתנקם בה על כך שהתלוננה נגדו וכשנשאלה מדוע היא אינה עוזבת את המקלט, שכן הנאשם עצור עד תום ההליכים, השיבה כי היא אינה יודעת מתי ישתחרר וכי היא פוחדת שיפגע בה או בילדיה.

ב"כ הנאשם חקר את המתלוננת בחקירה נגדית ומתשובותיה לשאלותיו עולה כי מיד לאחר שהגישה את תלונתה במשטרה היא הגישה תביעת גירושין. המתלוננת העידה שהיא אינה יודעת מה כתוב בכתב התביעה וכי עורך דינה הוא זה אשר כתב את כתב התביעה. ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם חקירות הילדים, מהם עולה כי היא זו שנהגה להכות את ילדיה ועל כך השיבה כי מדובר במכות "חינוכיות" וכי נאלצה לעשות כן מאחר שהיתה מסוגרת בחדר בבית כדי לא להתעמת עם הנאשם, והיתה צריכה להשתיק את ילדיה כדי לא לעורר את רוגזו.

המתלוננת אישרה כי בעבר הנאשם הוא זה אשר רצה להתגרש ממנה והיא סירבה, ונשאלה האם דבריו של הנאשם בעניין לא נאמרו באותו הקשר, הינו שאין בכוונתו לתת לה גט כפי שהיא לא רצתה להתגרש ממנו בעבר, וזו השיבה בשלילה וציינה כי הנאשם אמר לה את הדברים בצעקות והדברים גרמו לה לפחד. כשנשאלה המתלוננת מה היא מקווה שייגזר על הנאשם לא היתה בפיה תשובה והיא שבה וחזרה על כך שרצונה שהצדק יצא לאור.

6. שירלי סיפרה כי המתלוננת הגיעה יחד עם שלושת ילדיה אל המעון. לדבריה המתלוננת היתה מפוחדת ומכונסת בעצמה ולעיתים קרובות פרצה בבכי. שירלי העידה על קשיי הקליטה של הילדים במקלט ועל החששות של המתלוננת מהמעבר למקלט. כמו כן הביעה המתלוננת בפני שירלי את פחדה כי הנאשם יתנקם בה או בילדיה.

7. מטעם ההגנה העיד לעונש מר א ד, גיסו ומעסיקו של הנאשם. א סיפר כי הוא מכיר את הנאשם כעשור. לדבריו מדובר באדם חכם ובעל מידות. עוד הוסיף כי הנאשם הוא הדמות המובילה בבית. מעדותו עולה כי המתלוננת והנאשם נהגו לצאת יחד עמם לחופשות משפחות והאחרונה שבהם היתה סמוך להגשת התלונה. הוא ציין כי בעת החופשות המשותפות הוא לא הבחין בבעיה כלשהי ביניהם.

8. בחקירתו הנגדית נשאל העד מדוע לא מסר בחקירתו הראשית על כך שהנאשם משתמש בסמים ואושפז פסיכיאטרית, וזה השיב כי הופתע מכך שהנאשם צורך סמים אולם עובדה שלא ידע על כך ועל בעיותיו הנפשיות, אינה אומרת כי היכרותו עמו אינה היכרות של ממש.

טיעוני הצדדים

9. ב"כ הצדדים הסכימו כי בגין התיק העיקרי שעניינו החזקת סמים לצריכה עצמית, יוטל על הנאשם עונש של מאסר על תנאי וכי הסמים שנתפסו יושמדו.

10. אשר לעונש ההולם את מעשיו של הנאשם בת.פ. 4147-10-14 שעניינו עבירות אלימות כנגד אשתו, טען ב"כ המאשימה כי על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים. לדבריו בגין האישום הראשון שעניינו איום וניסיון תקיפה מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל, ומתחם העונש ההולם לאישום השני שעניינו איום כלפי אחיה של המתלוננת נע בין מאסר בפועל קצר ל-8 חודשי מאסר, כאשר העונש הכולל המתאים לנאשם הוא שמונה חודשי מאסר. דהיינו 6 חודשי מאסר בשל האישום הראשון וחודשיים מאסר בשל האישום השני כאשר שני העונשים ירוצו במצטבר.

11. ב"כ המאשימה ביקש כי בעת גזירת העונש ההולם בית המשפט יתחשב בנזק המשמעותי שנגרם הנאשם למתלוננת, שכן היא נאלצה לעזוב עם שלושת ילדיה את ביתה, את משפחתה ואת מקום עבודתה ולעבור להתגורר במקלט לנשים מוכות בחדר צר, בו היא שוהה עד היום. עוד הוסיף כי ניתן היה להתרשם מפחדת של המתלוננת מהנאשם וביקש כי בנוסף לעונש המאסר יוטל על הנאשם לפצות את המתלוננת בסך של 10,000 ₪.

12. ב"כ הנאשם ציין בפתח דבריו כי הוא אינו מקל ראש במעשיו של הנאשם, אך יחד עם זאת המעשים אינם במדרג חומרה גבוה, אלא לדידו מדובר במעשים במדרג הנמוך ביותר של עבירות האלימות במשפחה. ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יראה במעשיו של הנאשם אירוע אחד, שכן מדובר במעשים שנעברו על אותו רקע בסמיכות זמנים, והאיום באישום השני שהושמע באוזני האח הוא תוצאה ישירה של מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, טען ב"כ הנאשם כי הן אינן מצויות במדרג חומרה גבוה, שכן לא נגרם נזק כלשהוא, לא לרכוש, ולא למתלוננת עצמה ולא קדם להם תכנון מוקדם. לדידו, התלונה הוגשה סמוך לפני הגשת תביעת גירושין ואי אפשר להתעלם מרושם שההליך הפלילי משמש ככלי בהליך זה. לדבריו כיום הנאשם חפץ להתגרש מהמתלוננת ולסיים פרק זה בחייו ולפתוח דף חדש. ב"כ הנאשם ציין כי לא ברור לו ממה חוששת המתלוננת, שכן היא עצמה אישרה שהנאשם לא פנה אליה בין במישרין ובין בעקיפין מאז הגשת התלונה.

13. ב"כ הנאשם הגיש לבית המשפט מסך רפואי נ/1, טופס שחרור של הנאשם מאשפוז פסיכיאטרי מחודש יוני 2014. ב"כ הנאשם סבר כי מסמך זה מעיד על מצבו הנפשי של הנאשם לאחר השחרור, שהיה לא יציב ולדידו יש בכך כדי להוות קרבה לסייג המופיע בסעיף 9 לחוק העונשין דבר אשר משפיע על מתחם העונש

ההולם.

14.ב"כ הנאשם עתר למתחם עונש הולם הנע בין שירות לתועלת הציבור ועד למאסר בפועל קצר והגיש טבלת פסיקה לתמיכה בטענותיו. הוא הדגיש כי מדובר בעבירת ניסיון לתקיפה כך שבפועל הנאשם כלל לא תקף את המתלוננת. משכך סבר כי יש להסתפק בימי מעצרו של הנאשם, אשר שוהה במעצר למעלה משלושה חודשים, וכן להטיל עליו מאסר על תנאי. עוד הוסיף כי הנאשם אינו מתנגד כי יפסק פיצוי למתלוננת בית המשפט סבור כי יש לפצותה.

15.הנאשם בדברו האחרון מסר כי עבר תקופה קשה, כל חייו התנהלו באופן נורמטיבי והוא אינו יודע כיצד נפל למצב זה. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, התבייש מהמעמד בבית המשפט וחשש על המצב אליו הגיעו הוא וילדיו. כמו כן הוסיף כי הוא יודע שעליו להתגרש מהמתלוננת ולהתחיל את חייו מהתחלה.

מתחם העונש ההולם

16.מאחר שמדובר ברצף אירועים, בין המתלוננת לנאשם שאירעו על רקע סכסוך גירושין, למרות שהאיום באישום השני הופנה כלפי אחיה של המתלוננת, הוא נאמר על רקע הסכסוך בין הנאשם למתלוננת ובמועד זמנים סמוך, אני רואה רצף זה כאירוע אחד בהתאם לסעיף 40 יג(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

17. המחוקק ראה את עבירות האלימות במשפחה בחומרה יתרה וקבע כפל עונש בשל נסיבה זו. גם בתי המשפט העליון קבע כי יש להילחם בתופעת האלימות במשפחה, וזאת באמצעות מדיניות ענישה מחמירה. על הלכה זו חזר כב' השופט שהם ברע"פ 5778/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 12/11/13), אשר הביא מדברי כב' השופטת פורקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם 11/10/07)

מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה.
(ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (11.10.07), פסקה 7, וכן ראו: ע"פ 4834/12 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (26.6.2013); ע"פ 9192/11 אדרי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (19.4.2012); ע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 84, 81 (1993);

18. במקרה שלפני, הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן המתאר ניסיון תקיפה שאינו במדרג חומרה גבוה, ובשתי עבירות איומים שהשמיע כלפי המתלוננת ואחיה. מחד, הנאשם ביצע את העבירות ללא תכנון מוקדם, והמתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי בשל מעשיו, ומאידך היה ניכר כי איומיו של הנאשם גרמו למתלוננת לפחד של ממש עד אשר נאלצה לעזוב את ביתה עם שלושת ילדיה ולעבור להתגורר במקלט, במקרה זה הפגיעה במתלוננת באה לידי ביטוי בעיקר במישור הנפשי, וכיום המשפחה כולה מטופלת על ידי גורמי רוחה.

19. לפיכך אני סבורה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בעוצמה בינונית-נמוכה. לא מצאתי כי יש בתיעוד הרפואי שהציג ב"כ הנאשם יש כדי להצביע על קרבה לסייג, שכן הדברים לא הוכחו בחוות דעת כנדרש ולא התברר עד תום הקשר הסיבתי בין ההתפרצות הנפשית של הנאשם למעשים.

20. אשר למדיניות הענישה הנוהגת הציגו ב"כ הצדדים ענישה החל מתיקים שהסתיימו באי הרשעה לצד של"צ ועד למקרים בהם הוטלו עונשי מאסר, כאשר כל מקרה שונה מחברו וקשה לגזור גזירה שווה בין המקרים.

21. כאשר אני שוקלת את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, את הערך החברתי המוגן, את מידת הפגיעה בו ומדיניות הענישה הנוהגת אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נסיבות אלה הוא בין מאסר קצר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר.

העונש המתאים

22. מאחר שלא הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם קשה לדעת מהי מידת המסוכנות הצפויה מהנאשם ולא ניתן לשקול שיקולי שיקום בעניינו. אולם הנאשם וב"כ הדגישו כי הנאשם לקח אחריות למעשיו, מתחרט עליהם והפנים כי עשה טעות. כמו כן, הנאשם הבין כי אין סיכוי לאחות את השברים, הוא רוצה להתגרש מהמתלוננת, הם אינם אמורים לשוב ולהתגורר יחדיו, כך שהסיכוי להישנות המקרים פוחת. כמו כן הנאשם נעדר עבר פלילי למעט עבר ישן בתחום התכנון והבניה, זהו מאסרו הראשון ונראה כי השהייה הממושכת בתנאי מעצר קשים עשתה את שלה, הציבה לנאשם גבולות והבהירה לו את הפסול במעשיו. עוד התחשבתי במצבו הנפשי של הנאשם טרם המעשים.

לפיכך, כאשר אני מאזנת בין הצורך במתן דגש על הרתעת הנאשם ועל הצורך להגן על המתלוננת מפניו, וכן בהתחשב בכך שמדובר במאסרו הראשון, אני דנה את הנאשם לעונשים כדלקמן:

א. 3 וחצי חודשי מאסר אשר ירוצו מיום מעצרו מיום 28.9.14.

ב. 6 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת אלימות או איומים למעט תגרה.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 5,000.

ד. חודשיים מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מהיום על כל עבירת סמים.

ה. ניתן צו להשמדת המוצג.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' טבת תשע"ה, 01 ינואר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.